

NAĎA URBÁNKOVÁ 80

Zlatých slavíků jsem získala pět, nebyli zlatí, jen tak vypadali, nebyli to ptáčci, ale písňalky a vždycky jsem z nich měla obrovskou radost!

NAĎA URBÁNKOVÁ 80

ZLATÁ KOLEKCE K ŽIVOTNÍMU JUBILEU

Paní Naďo, ve vaší hudební kariéře jste potkala pro své písničky přinejmenším čtyři zásadní muže jménem Jiří: skladatel Šlitr, textaři Suchý a Grossmann plus kapelník Brabec... Jaké bylo mít takový autorský tým?

Jste první, kdo si povšiml, že zásadní muži, kteří v rámci mé profese nějakým způsobem určovali směr a způsob mé cesty životem, se honosili jménem JIŘÍ. Ani jsem nepřemýšlela o tom, že jsou „tým“! Prostě to byli přátelé, většinou geniální (což se třeba neprojevovalo hned), se kterými byla radost být a přijímat nápady, kteří určitě

ovlivňovali moji budoucnost.

V 70. letech jste několikrát vyhrála anketu Zlatý slavík. Jaké to bylo tenkrát, stát na pomyslném vrcholu popularity?

Zlatých slavíků jsem získala pět, nebyli zlatí, jen tak vypadali, nebyli to ptáci, ale okopírovaná dětská pískací hračka. Určitě jsem měla radost, ale neměla jsem žádné fan kluby, a když mi můj manažer Jirka Opěla oznámil, že mám Zlatého slavíka, tak jsem na koncertech děkovala všem, kteří si našli čas a poslali hlas do Mladého světa.

Ovšem potom se mi narodil nejzlatější slavík slavíků, má dcera Jana, a já jsem se malinko odklonila z cesty vrcholné popularity, protože ona byla a je to nejlepší v mé „kariéře“.

Vaše bilanční 3CD Zlatá kolekce obsahuje i řadu duetů. Máte je ráda?

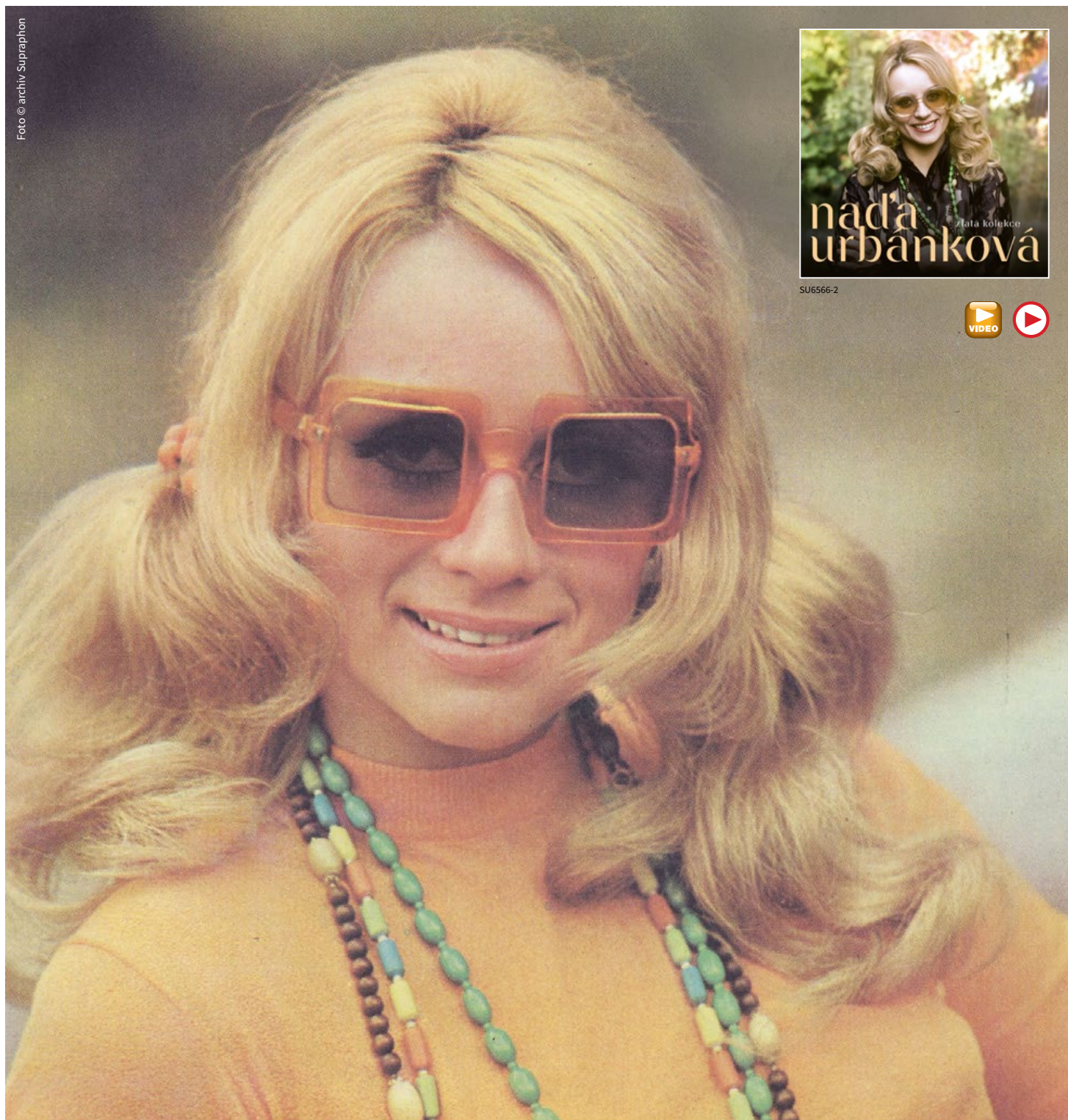
Duety jsem měla vždycky moc ráda, ale nemohu říct, který nejvíc. Měla jsem je ráda asi proto, že jsem se necítila sama a pak, když jsme zpívali živě, říkala jsem si: Když ti, Naďo vypadne text a budeš mít okno, ten druhý to jistě posichruje.

Jednou, když jsme s Evou Olmerovou zpívaly v jazyce anglickém v Semaforu, přišlo mé okno, uprostřed písně. Otvírala jsem pusku, jako že nejde mikrofon, byl to podraz na našeho zvukaře, kterého jsem viděla za oknem zvukařské kabiny, jak šlí. Byla to poslední písnička první půlky, pak se zavřela opona a já věděla, že příběhne a bude kontrolovat všechny kontakty. Úplně brunátný Bohoušek přiběhl a začal se mi omlouvat, něžně jsem ho pohladila po hlavě a přiznala jsem své okno. Chvilí mně škrtl, ale přežila jsem... i takové zážitky patří k mým duetům.

Foto © archiv Supraphon

SU6566-2

KAREL GOTT 80

SINGLOVÉ HITY VE DVOU DÁRKOVÝCH KOMPLETECH

K nadcházejícímu významnému životnímu jubileu našeho nejúspěšnějšího zpěváka populární hudby vydává Supraphon hned dvě speciální kolekce mapující jeho nejoblíbenější písně z průběhu šesti dekád jeho oslnivé hudební kariéry. Připravované výběrovky vyjdou přesně měsíc před osmdesátinami Karla Gotta ve dvou kompletech: KAREL GOTT 80/80 – Největší hity 1964–2019 na 4CD a zároveň v exkluzivním výpravném 15CD-boxu pod názvem KAREL GOTT SINGLY – 300 písní z let 1962–2019.

Ani na jednom titulu nechybí aktuální hit SRDCE NEHASNOU, který pro Karla Gotta a jeho dceru Charlotte Ellu složil Richard Krajčo. Stejnomený videoklip láme rekordy na portálu YouTube, kdy během dvou týdnů od svého zveřejnění překonal hranici pěti milionu zhlédnutí a dlouho královal na 1. místě v kategorii Trendy.

Co jsou singly?

Bývaly doby, kdy se aktuální hity hudebních idolů točily na gramofonovém talíři vesměs rychlostí 45 otáček za minutu (singly, tedy single play, prostě SP). Šlo o vinylové kotoučky se dvěma písničkami, kde se rozlišovaly strany A a B – na „áčku“ byla nahrávka, na kterou gramofonová firma sázela jako na budoucí hit, na „béčku“ pak nahrávka, která se s případným úspěchem singlu svezla. Gramofonová deska byla od doby svého vynálezu – od konce 19. století až do 80. let 20. století – nejrozšířenějším nosičem zvukového záznamu. Od konce 80. let byla pak klasická gramofonová deska postupně nahrazována kompaktními disky

(CD), až byly nakonec gramofonové desky z trhu téměř úplně vytlačeny. Vinylová elpíčka se sice po klinické smrti na scénu k překvapení mnohých triumfálně vrátila stejně jako velkoformátové vinylové singly pro diskžokeje, ale malé vinylové singly zatím žijí jen ve vzpomínkách oddaných fanoušků populární hudby a jsou nahrazeny dnes téměř výhradně digitální podobou. Vydavatelství Supraphon se u příležitosti osmdesátin Karla Gotta rozhodlo zavzpomínat právě na jeho úspěšnou a jedinečnou singlovou produkci.

Singly Karla Gotta ve dvou dárkových kompletech

Poprvé v obdivuhodné nahrávací kariéře Karla Gotta se k diskofilům u příležitosti osmdesátin dostává reprezentativní kolekce bezmála všech jeho někdejších nahrávek ze singlů. Pod názvem KAREL GOTT SINGLY – 300 písní z let 1962–2019 jde o 15CD-box v exkluzivním balení. Autor obou kompilací Miloš Skalka k tomu uvedl: „Je to úctyhodná nálož nahrávek, které náš

nejpopulárnější interpret všech dob pořídil od svých úplných gramofonových začátků až do současnosti. Výběry obsahují bezmála všechny singly, to znamená, že se do konečného výběru nedostalo jenom pár nahrávek převzatých písní, k nimž vydavatelská firma nezískala autorská práva, nebo jejichž jazykové verze byly majiteli autorských práv zamítnuty. Klasické vinylové pětáctýřicetkové singly u nás vycházely až do devadesátých let, kdy je postupně začaly nahrazovat digitální formáty a gramofonové firmy do rádií začaly rozesílat vytipované singly v elektronické podobě, a na jejich vydávání ve formátu fyzických nosičů, v nové době CD singlů, postupně zcela rezignovaly. Mnohé ze, singlů nejnovějšího data na výběrech Karla Gotta jsou představovány písněmi, které vydavatelské domy nabízely rádiím vesměs jako pilotní avíza novinkových alb.“ Na 15CD kompletu KAREL GOTT SINGLY se nakonec vešlo tři sta nahrávek z let 1962 až 2019, které nad jiné jasněji dokládají to, jak často a s jakou chutí Karel Gott navštěvoval nahrávací studia, především Mozarteum a dnes již legendární Studio

A v Praze-Karlíně. Platí to především o blahodárných letech šedesátých, ze kterých bylo zařazeno bezmála sto třicet snímků, tedy více než třetina celého kompletu.

Výběr celkem osmdesáti největších singlových hitů se vešel na reprezentativní 4CD KAREL GOTT 80/80. Jde o největší hity z let 1964–2019.

Karel Gott u příležitosti vydání narozeninových kompletů uvedl: „Řekněme si upřímně, že bez přízně publika by to nešlo. Vlastně všechno, čemu se celoživotně věnuji, dělám pro své posluchače a diváky. Kdybych z jejich strany doslova fyzicky necítil – a to více než pětapadesát let – příznivou odezvu, nemohl bych svou práci už dávno dělat. Nikdy mě ani ve snu nenapadlo, že bych mohl zpívat a vydávat desky do osmdesáti let.“

Supraphon vydává jubilejní narozeninové kompilace nejúspěšnějších písní Karla Gotta z celé doby jeho skvělé kariéry v původních verzích s nově remasterovaným zvukem v pátek 14. července 2019.

Foto © Jan Šilpoch

NEREZ MASOPIST

CD reedice kultovního alba z roku 1986

Bylo by určitě mnohem radostnější připomínat červnové šedesátky Zuzany Navarové bez smutné doušky „nedožité“. Osud bohužel rozhodl jinak, ale nádherná písnička, které po ní zůstaly, je trvalá. Přesvědčuje o tom i tohle nové vydání debutového alba kapely Nerez. Tam se Navarová, společně s kolegy Zdeňkem Vřešťálem,

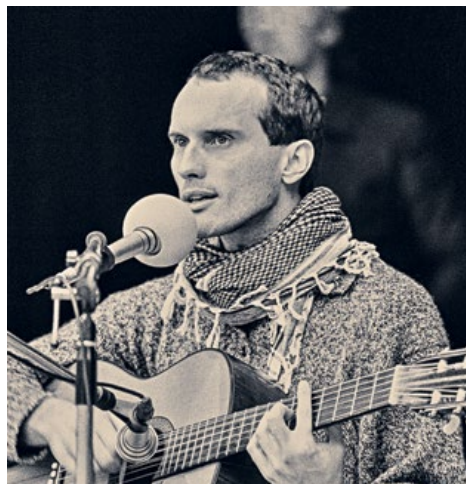
Vítkem Sázkavským, Vladimírem Vytiskou a hosty, poprvé představili na dlouhohracím vinylu. Silné autorsko-interpretační sdružení bylo úspěšné na folkových festivalech typu Porty, ale žánrová omezení jasně překračovalo. Nikoli snad jen využitím Zuzanou z Kuby importovaných rytmtů, ale celkovou čerstvostí a jedinečností na (nejen)

tehdejší scéně. Aktuální CD a LP reedici se dostalo remasteringu z původních pásků. Vinyl je vylišován v „heavy“ gramáži 180 g. Obal byl rekonstruován tak, aby se graficky a barevně maximálně přiblížil neexistujícím výrobním podkladům a nenalezenému titulnímu obrazu. Oproti původnímu vydání je tu komplet všech písňových textů. Vnitřní

sáček a booklet obsahují též fotografie a vzpomínky.

Největším zážitkem je však muzika samotná: melodickými nápady a chytrými texty stále současná, třemi jedinečnými sólovými hlasy a společně dokonale „lepícími“ vokály trvale okouzluje!

Foto © Jan Šilpoch

OHLEDNUTÍ ZA SVĚTEM KNIHY 2019

SU6458-2

Zlatá pro Annu, Anetu a Báru

Jedna z nejprodávanějších audioknih loňského roku „Fyrrn – Pane Bůh, tady Anna“ byla na veletrhu Svět knihy 2019 oceněna Zlatou deskou Supraphonu! Audiokniha vznikla v režii Hany Kofránkové, v podání **Barbory Hrzánové** s hudbou **Anety Langerové** a v hudební produkci Jakuba Zitka. Slavnost na Světě knihy proběhla za účasti obou hlavních protagonistek a režisérky Hany Kofránkové. Nahrávka vznikla ve spolupráci s Karmelitánským nakladatelstvím a Art Shock, s. r. o.

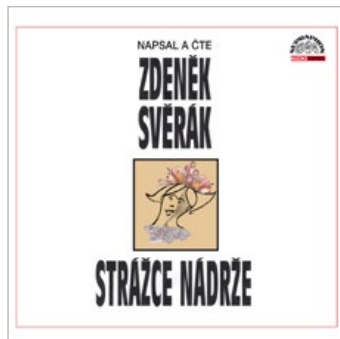
„Prosila jsem Báru, aby knihu načetla. Chvilí váhala, ale nakonec se tak, v úžasné režii Hany Kofránkové, opravdu stalo,“ zavzpomínala Aneta Langerová a Bára Hrzánová k tomu podotkla: „Měla jsem ovšem jednu podmínku, aby hudbu napsala Aneta.“ Režisérka Kofránková uvedla:

„Hrdinka příběhu malá Anna je vlastně takovým Malým princem Saint-Exupéryho v sukni. Jsem ráda, že díky naší nahrávce se podařilo už tak úspěšnou knížku dostat k ještě více lidem.“ Barbora Hrzánová dodala, co pro ni osobně kniha znamená: „Anna mě učí dívat se nahoru a zpátky do svého středu. A díky Anně se Pan Bůh může stát členem i vaší rodiny. Zjistíte, že Boha se nemusíte lékat. V podání Anny je lehce uchopitelný v přírodě, mezi lidmi, v lásce, v každodenním životě. Složitě se stává jednoduchým a temně světelným.“

Předání Zlaté desky Supraphonu se odehrálo 11. 5. ve speciálním Sále audioknih Svět knihy na Výstavišti Praha v Holešovicích. Veletrh vstoupil letos do svého jubilejního 25. ročníku. Již několik let organizátoři nezapomínají ani na audioknihy. Návštěvníckou atraktivitu zvyšuje i bohatý doprovodný program, do nějž tradičně přispěl i Supraphon.

Zdeněk Svěrák pokřtil Strážce nádrže

Na letošním Světě knihy Zdeněk Svěrák publiku ve speciálním Sále audioknih představil příběh své nové knihy a nyní i audioknihy. Vyprávěl, jak starý strážce vodní nádrže Jiří Smrček si dopisuje s generálním ředitelem povodí. Jsou to zprávy o stavu přehrady, ale také o stavu jeho duše. Nevadí, že ředitel ani na jeden z 23 dopisů neodpoví. „Smrček, bývalý venkovský učitel, na sebe prozrazuje i věci, které každému nesvěříme. Je zjištěn úkolem, který ho zaskočil: má najít mezi spoluobčany obce Horní Znělá svého nástupce,“ uvedl Zdeněk Svěrák.

SU6478-2

Slavnostního křtu audioknihy Strážce nádrže se také účastnil hudební skladatel a dlouholetý spolupracovník Zdenka Svěráka Jaroslav Uhlíř. Ten svými skladbami nahrávku mluveného slova doplnil.

Křest pohádkovníku

Aňa Geislerová, Václav Jílek, Jiří Suchý z Tábora – hned tři ze šestice herců, kteří načetli své oblíbené pohádky do „Pohádkovníku“ potěšili svoji přítomností návštěvníky Sálu audioknih na veletrhu Svět knihy.

„Pohádkovník“ je strom, který se sází každoročně během Nocí s Andersenem. Podle této akce, pořádané Národní knihovnou České republiky, získal nový pohádkový komplet své jméno. Vše se odvinulo od nápadu oslovit mladé, vynikající herce a požádat je o jejich milované pohádky, na

kteří buď vzpomínají z dětství, nebo je nyní s chutí čtou vlastním dětem. Aňa Geislerová načetla „Povídání o pejskovi a kočičce“ Josefa Čapka, kapitolu z „Pipi Dlouhé punčochy“ Astrid Lindgrenové či Andersenovo „Děvčátko se sirkami“; Václav Jílek pohádku „O princezně Jasněnce a ševci, který létal“ od Jana Drdy a Jiří Suchý z Tábora klasické Karafiátovy „Broučky“.

V pozoruhodném výběru audioknih „Pohádkovník“ se tyto příběhy potkávají s příběhem „Petra Pana“ v podání herečky a zpěvačky Barbory Polákové, s pohádkou z „Fimfára“ Jana Wericha v přednesu Jakuba Prachaře či originální novou pohádkou „Jak byla vos a Marcelka ráda, že je“ ve vtipné interpretaci Patrika Děrgela. Audiokniha vyšla letos na jaře ve spolupráci s Nocí s Andersenem.

SU 6485-2

LUDMILA ZEMANOVÁ: MĚLA JSEM ŠTĚSTÍ, ŽE JSEM SE NARODILA TAKOVÉMU TÁTOVI

Filmový klenot Karla Zemana **CESTA DO PRAVĚKU** vyprávějící příběh čtyř chlapců putujících proti proudu času nepřestává udivovat ani 64 let po své premiéře. Kromě toho, že byl letos snímek digitálně restaurován, vychází nově také audiokniha. Dobrodružství, které fascinuje děti i dospělé už po několik generací, přeinterpretoval do zvukové podoby vypravěč Oldřich Kaiser.

Na křest do Muzea Karla Zemana na pražské Malé Straně dorazila z Kanady osobně jeho dcera Ludmila, která je sama úspěšnou výtvarnicí, ilustrátorkou, spisovatelkou, scénáristkou a režisérkou. V rozhovoru zavzpomínala na to, jak coby malá holčička natáčení kultovního filmu prožívala, a vyzdvihla i umělecký odkaz svého otce.

SU6480-2

Už jste audioknihu **Cesta do pravěku** slyšela?

Ano, slyšela. A velice se mi líbila. Alan Piskač, který si vzal na starost úpravu textů a režii, se mnou byl od začátku v kontaktu. Věděla jsem tedy, že vypravěčem oproti původní filmové verzi nebude chlapec, ale dospělý muž. Nakonec příběh namluvil Oldřich Kaiser a dal mu trochu modernější podobu. Je obdivuhodné, že dokázal obrazové vyprávění převést do zvukového formátu. Mám z výsledku radost.

V čem je podle vás největší přínos interpretace Oldřicha Kaisera?

Příběh vypráví s obdivuhodným elánem, jako by ho sám prožil, jako by byl jedním z těch chlapců, kteří cestu do pravěku podnikli. Sálá z toho nadšení a přesně to podle mě bylo pro výsledné zpracování nejdůležitější. Ve filmu kluci nepotřebovali tolik mluvit, protože vše stálo na vizuálu, na pouštavých záběrech ještěřů a pravěké krajiny.

Přestože nebyli profesionální herci, svoje role tenkrát zahráli výborně. Pan Kaiser tomu přidal další rozměr a svůj nelehký úkol – vystihnout celou podstatu díla pouze slovem – zvládl výtečně.

Co film znamená pro vás osobně?

Když ho táta natáčel, byla jsem malinká. Nedávno jsem se ale účastnila procesu digitálního restaurování jeho filmů v rámci projektu Čistíme svět fantazie ve spolupráci s Muzeem Karla Zemana. Obnovou postupně prošly Vynález zkázy, Baron Prášil a právě **Cesta do pravěku**.

Díky tomu jsem si uvědomila, jak obrovská práce na nich byla a jak i po těch letech zůstávají tátovy snímky skvělé. Po procesu restaurování mi přijde, že by **Cesta do pravěku** klidně mohla vzniknout dnes. Vyniknou v ní teď všechny detaily a barvy, které před úpravou nebyly vidět. Když jsme práci dokončili, pomyslela jsem si, že to je tátův nejlepší film.

Vybavíte si nějaké vzpomínky z období natáčení?

Táta neměl možnost jet k pravému moři nebo nějaké velké řece, přesto se mu podařilo najít místo, které svou divokostí jeho představy vystihovalo. Cestoval na Slovensko do nejzapadlejší části Slovenska kolem řeky Váh. V létě jsme většinou nejezdili na dovolenou, protože často natáčel v exteriérech. Tenkrát ale řekl: „Budeme natáčet u řeky a spát ve stanech, mohli byste vyrazit s námi.“ Maminka sice moc ráda nebyla, protože věděla, že bude muset vařit na ohni v kotlíku, ale mně se ten nápad moc líbil. Mně byly asi čtyři roky a bratrovi sedm. V to léto však panovala úmorná horka, bratr dostal horečky a úpal, takže jsme s maminkou museli jet zpátky domů. Táta to nakonec odnesl zápalom plic, protože se štáb musel pořád brodit ve studené vodě. Skončil v nemocnici, ale protože věděl, že musí film dodělat, nedoléčený přijel domů. Zdravotní následky měl z tohoto natáčení po celý život.

Vzpomenete si, co jste si pomyslela, když jste jako malé děvče hotový film poprvé viděla?

Na to si nepamatuji, protože jsem s ním v podstatě vyrůstala. Žili jsme pět minut od tátova filmového studia. Byla jsem tam od rána do večera, sotva jsem přišla ze školy, už jsem tam běžela. Jedna milá paní, která ve studiu pracovala, mi vždycky na tamní projekci promítala všechny novinky. Už v té době jsem například viděla **Sněhurku** a všechny možné Disneyovy filmy. Ukazovala mi ale i tátovy denní práce, chodila jsem do dílny, kde se vyráběly rekvizity. Mám s **Cestou do pravěku** spojené celé dětství, takže když pak bylo výsledné dílo hotové, už jsem ho znala.

Přesto jste se k němu určitě ráda vracela...

Ano, jako dítě jsem ho samozřejmě prožívala. Chodily k nám děti ze sousedství, táta měl doma promítačku a my se na film dívali pořád dokola. Všem se líbil, protože nikdo z nás předtím neviděl chodící ještěry. To byla naprostá senzacce. Znali jsme jen statické obrázky, ale nikdo do té doby neviděl, jak dinosaurus mává ocasem, neslyšel, jak vydává zvuky. Všechno to si musel táta dobře nastudovat.

Řekla byste, že bylo dílo vašeho otce dostatečně oceněno už v době jeho vzniku, nebo až s odstupem času?

Táta byl vždy napřed oceněn v zahraničí, až později u nás. **Cesta do pravěku** získala v roce 1955 hlavní cenu na festivalu v Benátkách, uspěla i v Mannheimu a na řadě dalších akcí. Měl z toho pokaždé velkou radost. Vždy totiž říkával: „Uděláš špatný film a už nebudeš moci natočit další.“ Nedostal by už na něj totiž peníze. U nás lidé ze začátku často kroutili hlavou, ale poté, co byl oceněn na Západě, se mu vždy podařilo prostředky na další práci sehnat. To pro něj bylo ze všeho nejdůležitější.

V čem podle vás vězí ono kouzlo **Cesty do pravěku**, že i po téměř pětadesáti letech diváky pořád přitahuje?

Je to příběh, který je nesmrtelný. Vyprávěný obrazem, výtvarně a esteticky velice vydařený. Navíc vzdělává děti, zábavnou formou jim popisuje vývoj života na Zemi. Řekla bych, že jde zkrátka o film, jak má být.

Znájí ho i vaši známí a přátelé v Kanadě?

Pro mě bylo nejzajímavější pozorovat reakce vnoučat, která už vyrostla v jiném prostředí a jsou ovlivněna kanadskou filmovou tvorbou. Měli jsme obavy, že se jim **Cesta do pravěku** i další tátovy filmy budou zdát pomalé nebo zastaralé. Ale stal se pravý opak – natolik je zaujaly, že jsme je museli přehrávat pořád dokola. Obecně platí, že na Západě jsou tátovy snímky stále ceněné. V Chicagu udělali retrospektivu a přišli tam lidé, kteří mi říkali, že **Cestu do pravěku** viděli jako děti. A museli se na ni přijít podívat znovu. Asi ji tam nevidají z televize tak často jako u nás, přesto ji znají.

Myslíte si, že by váš otec s dnešními technologickými možnostmi pojal film v něčem jinak?

Sama nad tím občas přemýšlím. Kdyby byl dnes mladý a plný sil, určitě by všech vymožeností uměl skvěle využít. Natáčení trikového filmu **Cesta do pravěku** v té době bylo velmi náročné i technicky. Musel si nejdříve vymyslet, jak přizpůsobit kameru, aby byla schopná dvakrát až třikrát exponovat různé záběry. Například spojit animaci loutek s živým hercem a kresleným pozadím. Po technické stránce byl velmi schopný, proto vždycky, když se objevila nějaká novinka, hned jsme ji měli doma. Vzpomínám si, že například pořídil jeden z prvních magnetofonů.

Čerpáte něco z tátova odkazu i vy sama pro svou uměleckou tvorbu?

Ano, hodně jsem se toho od něj dozvěděla, hlavně co se týče jeho způsobu práce. Naučila jsem se například to, jak se dívat na filmovou scénu, jak ji správně sestavit. Také jsem díky němu pochopila, jak je důležité správně vyprávět příběh obrazem. Často na něj vzpomínám a říkám si, že je škoda, že jsem s ním nestrávila ještě víc času. Mohla jsem se toho od něj naučit daleko víc. Pro mě to byla nejlepší škola. Měla jsem štěstí, že jsem se narodila takovému tátovi.

Foto © Martin Kubica

IGOR OROZOVIČ OPĚT JIŘÍM TRAXLEREM!

Na motivy života a díla významného skladatele, aranžéra a interpreta moderního českého swingu Jiřího Traxlera napsal a režisoval Ondřej Havelka hudební komedii *V rytmu swingu buší srdce mé*, kterou s úspěchem od roku 2015 až do letošního ledna uvádělo Národní divadlo v Praze. V roli Jiřího Traxlera exceloval Igor Orozovič, který byl za tuto roli nominován na cenu Thálie.

K posluchačům se memoáry Jiřího Traxlera *Život v rytmu swingu* dostávají nyní díky vydavatelství Supraphon v podobě audioknihy. Jde o komplet dvou alb, kdy to první je audiopodoba knihy v podání Igora Orozoviče a druhé je souborem 83 dobových nahrávek, na nichž se Traxler podílel.

Memoáry Jiřího Traxlera jsou strhující. Už sama osobnost spolupracovníka a přítele takových veličin, jakými byli Jaroslav Ježek, R. A. Dvorský či Karel Vlach, se vymyká v mnoha směrech obvyklým měřítkům. Jiří Traxler stál na počátku

swingové éry v Československu koncem 30. a zejména 40. let. Měl nastartovanou skvělou kariéru, ale jeho svobodomyšlná povaha se nemohla smířit s atmosférou, která nastala po komunistickém převratu v roce 1948. Na počátku 50. let, v době nejtěžších represí, emigroval za okolností, které by samy o sobě stačily na detektivní román. Po krátkém pobytu v utečeneckém táboře zakotvil v Kanadě, kde žil téměř padesát let až do své smrti v roce 2011, kdy mu bylo 99 let.

„Jeho paměti jsou vtipně napsané. Byl dítětem štěstí, kterému všechno vycházelo.

Hodně sebevědomý, miloval děvčata, víno, zpěv. Druhá světová a komunismus mu zasazovaly rány a on to ani moc nevnímal. Tak tím proploval, a když se mu to nelíbilo, odešel,“ popsal Traxlerovu osobnost herec Igor Orozovič a ještě při nahrávání audioknihy dodal: „Natáčení těchto audioknih je pro mě krásnou tečkou a rozloučením s příběhem Jiřího Traxlera. Studium tohoto čtivého životopisu jsem totiž samozřejmě před čtyřmi lety začal zkoušením inscenace v Národním divadle. S proslulým orchestrem Melody Makers, jsem si, podobně jako Jiří Traxler, mohl i zahrát na klavír, zpívat

a dokonce i trochu dirigovat. Jiří Traxler je důkazem, že s láskou k hudbě, k životu a také s nadhledem, se dá zvládnout lecjaká situace. A že jich Jiří zažil hodně.“

První verzi paměti Jiřího Traxlera vydalo nakladatelství Sixty-Eight Publishers manželů Škvoreckých v Torontu. Sám Josef Škvorecký označil literární kvalitu Traxlerových memoárů za vynikající a v úvodu napsal, že je řadí mezi tři nejlepší životopisné knihy, které se mu dostaly do ruky. Audioknihy Jiří Traxler – *Život v rytmu swingu* na 2CD-MP3 i v digitálních formátech vydal Supraphon.

V KINECH OD 6. 6. 2019

JAK ...

TVMINIUNI VE FILMU

Letošní léto potěší dětské diváky rodinný film TvMiniUni: Zloděj otázek. Jde o unikátně natočený snímek, který propojuje herce s loutkami a zároveň pracuje s animovaným pozadím. V hlavních rolích se představí Pavel Liška, Bára Poláková, Jiří Havelka, Miroslav Krobot a dětský herec Sebastian Pöthe.

Film pro celou rodinu vychází ze seriálu, který se pět let vysílal na ČT:D pod názvem TvMiniUni. Plyšové postavičky na animovaném pozadí, které odpovídaly písničkami na zvědavé otázky dětí, byly natolik oblíbené, že se tvůrci rozhodli na přání diváků přesunout pořad na plátna

kin. Do příběhu dodali herce Báru Polákovou a Jiřího Havelku jako rodiče malého Pavlíka alias Sebíka Pötheho, Pavla Lišku jako chůvu Konvičkovou a Miroslava Krobota jako Zahradníka. „Chtěli jsme si vyzkoušet, jak takováto obrazová hraná tvorba a speciální vizualita obstojí jako film.

Kolem televizního seriálu se sešla strašně příjemná skupina lidí, a tak jsme si řekli, že by bylo hezké to celé uzavřít nějakým větším zpracováním,“ vysvětlil vznik filmu scénárista a režisér Janek Jirků. Snímek vznikl v „Ateliéru 36“ ve Zlíně, distributorem je Bontonfilm.

Supraphon již vydal tři alba písniček z pořadu ČT :D TvMiniUni. Pod názvy: Písničky TvMiniUni 1 – Flegyho výběr, Písničky TvMiniUni 2 – Bódův maglajz; Písničky TvMiniUni 3 – Mezi hvězdami vyšly na CD i v digitálních formátech.

SU6279-2

SU6302-2

SU6530-2

JOZEF BENCI:

PÍŠŇOVÝ REPERTOÁR JE PRO MNE OČISTOU

Skladatelé 19. století rádi vyhledávali poetické předlohy vyznačující se prostotou a skromností lidové písně. Romance, báseň s tematikou osamělosti, zrazené lásky a hořkosti opuštěných, získala zvláštní místo v ruské lyrice první poloviny 19. století, mezi básníky puškinovské generace. Skladatelé v jejich poezii nacházeli silnou inspiraci a prostředek k vyjádření vlastních intimních zpovědí i potlačovaného vzdechu. K prvním skladatelům romancí patřil zakladatel ruské národní hudby **Michail Glinka**. Celá generace jeho následovníků až po Čajkovského se tomuto žánru věnovala intenzivně a zanechala nespočet romancí převážně na verše soudobých ruských básníků. Zvláštní místo zde zaujímají **Musorgského** impozantní **Písně a tance smrti** – cyklus čtyř písní zobrazující hrůzy a bizarnost smrti, o němž sám autor hovořil jako o „*danse macabre*“. Supraphon **14. června 2019** vydává album **Ruské romance** v podání skvělého slovenského

basisty **Jozefa Benci** v doprovodu klavíristky **Jany Nagy-Juhász**.

Jozef Benci je vyhledávaným sólistou v operním a oratorním repertoáru (sólista ND v Bratislavě, spolupráce s ČF a BBC Symphony Orchestra pod taktovkou Jiřího Bělohávkou, s Editou Gruberovou atd.). Veliký, leč citlivě vedený hlas, pozoruhodný smysl pro intimitu písňového repertoáru i dokonalá výslovnost jej doslova předurčují k vynikající interpretaci ruských romancí.

U příležitosti vydání nového alba jsme Jozefu Benci položili několik otázek.

Pane Benci, jak vlastně vznikala myšlenka nahrát album z ruských romancí?

Již jako student jsem se věnoval interpretaci ruského repertoáru. A samozřejmě hodně z toho byly písně a romance. Stále přibývaly nová díla a k těm starším jsem se pravidelně vracel. A tak to ve mně

postupně zrálo, až jsem se rozhodl, že přijšel ten správný čas nahrát z ruských romancí celé album od různých autorů. Bohužel čas, který umožňuje CD je omezený, tak se tam všechny písně, které mám rád, ani nevešly. Například jsem nenahrál krásné romance od Rachmaninova. Ale zůstala mi alespoň možnost, že bych někdy v budoucnu mohl nahrát samostatné album jen z Rachmaninových písní a romancí. Uvidíme.

V čem jsou skladby Michaila Glinky výjimečné?

Glinkovy romance považuji za základ pro pochopení ruské písňové tvorby. Sám Glinka vycházel z italského belcanta a jeho romance mají lehkost a vzletnost italské melodiky. Harmonický základ je poměrně jednoduchý, nad ním se vlní krásná melodie, která nese jemné črty ruské nostalgie.

Jak náročná byla interpretace Musorgského Písní a tanců smrti?

Písně a tance smrti jsou impozantní. Je to velké dílo, které je doslova výzvou pro mnoho interpretů. S otázkou smrti se snad každý někdy setkává v různých etapách života a v různých situacích. Musorgskij vytvořil čtyři různé obrazy, kde se člověk setkává se smrtí, bojuje s ní a vyrovnává se s ní. Toto dílo poskytuje obrovský prostor pro velkou škálu interpretačních možností a vyžaduje hluboký ponor do různých situací. Je velmi náročné po interpretační stránce a proto i ve mně dozrávalo velmi dlouho.

Písňový repertoár vyžaduje cit pro intimitu a naladění se pro takovou atmosféru. Jak to vnímáte?

Písňový repertoár je pro mne očistou, kdy se mohu více ponořit do hloubky duše, hledat upřímnou výpověď, pohrát si s jemnými dynamickými nuancemi. Jsem rád, když po mnoha operních představeních si dokážu najít čas na studium a interpretaci písní.

SU4262-2

KVARTETY KARLA KOVAŘOVICE

POZORUHODNÝ OBJEV PO VÍCE NEŽ STO LETECH

Po objevení premiérové nahrávce kvartetů Josefa Bohuslava Foerstera (Supraphon 2010) přichází STAMICOVO KVARTETO s dalším překvapením – s nahrávkou smyčcových kvartet Karla Kovařovice.

Jméno Karla Kovařovice (1862–1920) bývá obvykle spojováno s jeho působením na pozici ředitele opery pražského Národního divadla, popřípadě s jeho rolí dirigentskou. Zcela stranou jako by stálo jeho dílo skladatelské. Je to s podivem; Kovařovic má na svém kontě několik oper, hudbu baletní a scénickou, písně, sbory i díla komorní. Jeho smyčcové kvartety však dosud nevyšly tiskem a Stamicovo kvarteto nyní uskutečnilo jejich premiérovou nahrávku. Nejpozoruhodnější z nich, Kvartet č. 2 a moll, autor věnoval Antonínu Dvořákov. Šest let po pražské premiéře (1888) se autor dočkal úspěšného provedení díla ve vídeňském Musikverein. Třetí kvartet zůstal nedokončen patrně v důsledku rychlé se rozvíjející dirigentské kariéry skladatele a jeho nových závazků v Národním divadle. Jakkoli nevelké je Kovařovicovo kvartetní

dílo svým rozsahem, nahrávka Stamicova kvarteta dokazuje, že si zaslouží mnohem více pozornosti, než jsme mu posledních sto let věnovali.

U příležitosti vydání nové nahrávky jsme si povídali s houslistou stamicova kvarteta Josefem Kekulou:

Jak se zrodil tento projekt?

„Idea uvést v život Kovařovicovy smyčcové kvartety zcela zapadá do našich kvartetních dramaturgických záměrů objevovat zapomenutá či málo hraná díla českých autorů. V minulosti soubor nahrál komplety kvartetních děl Antonína Dvořáka, Bedřicha Smetany, Leoše Janáčka, Antonína Háby, Bohuslava Martinů, Josefa Bohuslava Foerstera či Jana Klusáka a tento komplet je jenom logickým vyústěním

našeho úsilí. V kategorii „objevování“ se však u nás zpravidla jednalo o české autory klasicismu. Z tohoto pohledu Kovařovic vybočuje. Z literárních zdrojů jsme se dozvěděli informaci, že Karel Kovařovic napsal tři smyčcové kvartety. Při bližším zkoumání jsme zjistili, že nikdy nevyšly tiskem a existují pouze v rukopisné formě. Díky vstřícnosti a pochopení pracovníků Českého muzea hudby Národního muzea se nám podařilo nejprve uvést materiály do provozuschopného stavu a potom provést celkovou revizi.“

Co bylo při nahrávání nejobtížnější?

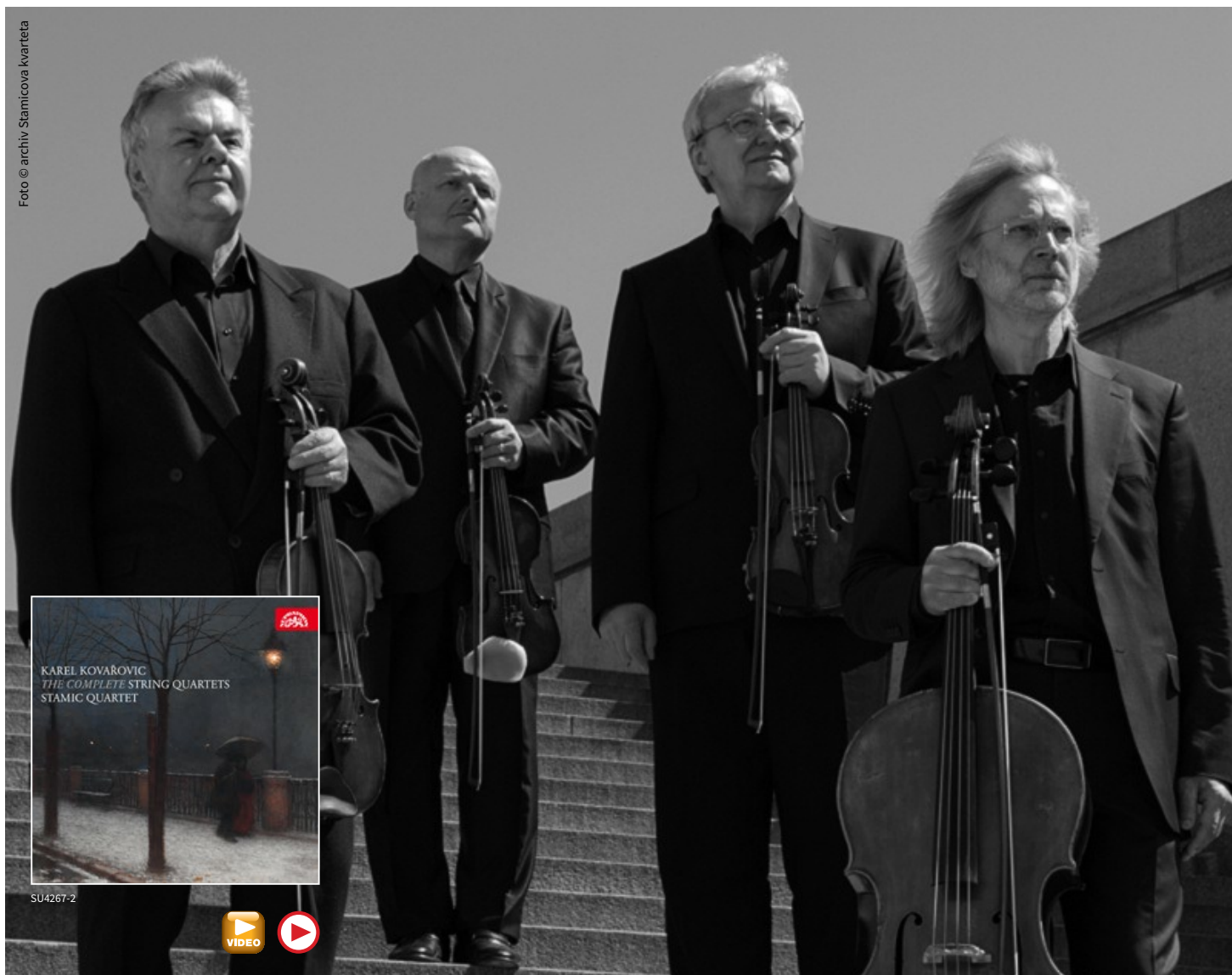
„Nejobtížnější byla zmíněná příprava hudebních materiálů a potom celkové tempové uchopení děl, protože z hlediska interpretační tradice se nebylo o co opřít, některá tempová označení někde buď chyběla, nebo

byla i v různých partech protichůdná, tak jak si je v době provedení zaznamenali hudebníci. Definitivní rozhodnutí a doladění potom často nastalo až při poslechu.“

Bude Stamicovo kvarteto uvádět tyto smyčcové kvartety na svých koncertech?

„Kvarteta již uvádíme. Všechna tři jsme zahráli na festivalu EuroArt Praha. Druhý smyčcový kvartet, věnovaný Antonínu Dvořákov, zazněl v Českém spolku pro komorní hudbu. V poslední době často hráme třetí smyčcový kvartet s překrásnou volnou větou. Kvarteta Karla Kovařovice se stala součástí našeho repertoáru a nyní i diskografie. Ve Stamicově kvartetu z toho máme ohromnou radost, kterou, jak věříme, dokážeme přenést i na naše posluchače!“

Foto © archiv Stamicova kvarteta

SU4267-2

REDAKCE: Vladan Drvota, Lukáš Kadeřábek, Marek Šulc, Tomáš Pilát a David Landštof / grafická úprava: Marek Šmidrkal

KONTAKT: SUPRAPHON, a.s., Palackého 740/1, 112 99 Praha 1, tel. (+420) 221 966 604, fax (+420) 221 966 630
promotion: promo@supraphon.cz obchodní oddělení: obchod@supraphon.cz

www.supraphon.cz

www.youtube.com/supraphon

www.facebook.com/Supraphon